

КАРТКА ДНЯ

на 05 вересня

за тематичним тижнем «Цивільний захист»

Тема дня «Вулиці нашого міста»

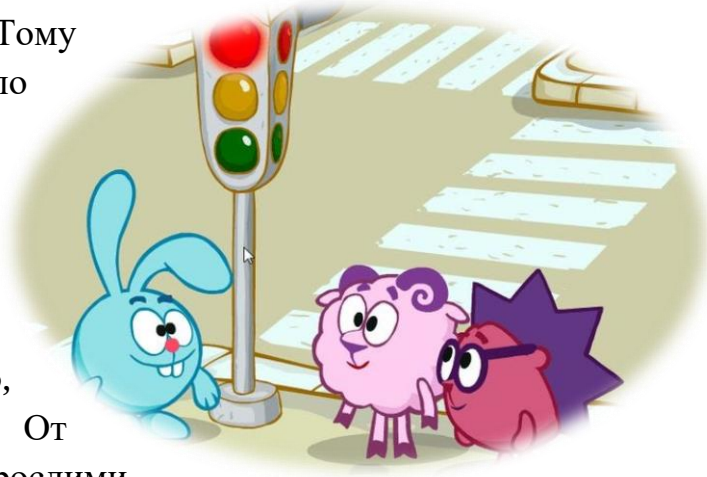
№	Рекомендований зміст освітньої діяльності	Примітка
1	Пропонуємо зробити дітям ранкову руханку «Так! Так!- сказала голова».	https://www.youtube.com/watch?v=skYZKo6YNuk
2	Доречно було б до теми дня закріпити з малюками значення дотримання правила особистої безпеки на вулиці.	
3	Перегляньте, будь ласка, з дітьми, та обговоріть з дітьми пізнавальний мультфільм «Основні правила поведінки на вулиці».	https://www.youtube.com/watch?v=cibl9U6XO8A
4	Після перегляду пізнавального мультфільму, рекомендуємо пригадати разом з дітьми, правила поведінки на дорозі.	
5	Пропонуємо впродовж дня з малюками почитати художні твори про безпеку.	Додаток 1
6	Запрошуємо до перегляду дидактичної гри «Правила поведінки на дорозі». Проводити гру буде вихователь групи №2 Рижко Н.М.	https://youtu.be/vwEvrP--Isc https://dnz37.edu.vn.ua/1_mol_group.html
7	Після відео рекомендуємо з дітьми зробити зорову гімнастику «Очі щільно ми закрили».	https://www.youtube.com/watch?v=WWoEYsJRVH8
8	Пропонуємо на прогулянці продовжити спостереження, разом з дітьми за транспортом, дорожніми знаками, за рухом пішоходів, велосипедистів.	
9	У Viber-групі, батьки, можуть ознайомитися з порадами про безпеку дорожнього руху.	Додаток 2
10	Перед сном пропонуємо послухати дітям колискову «Тиша вечір на дворі».	https://www.youtube.com/watch?v=PZ4wid-B0-0

ЯК БІЛОЧКИ ПРАВИЛА ДОРОЖНЬОГО РУХУ УЧИЛИ

КАЗКА ПРО ПРАВИЛА ДОРОЖНЬОГО РУХУ

У густому і дуже гарному лісі жило багато білочок, бо росли тут дуби, сосни, ліщина, ягоди та гриби, тобто чимало лісових

страв, які так любили їсти білочки. Тому жилось їм тут добре. А серед них було дві найкращих, про які буде наша розповідь. Одна білочка — це дівчинка Руданя, а друга — хлопчик Рудько. Усі в лісі їх любили і хотіли з ними гратися, тому найчастіше лунали їхні імена: «Радько, Радько, Радько... Руданя, Дання, Дання...» От білочки росли і незабаром зовсім дорослими



стали. Прийшов час, і вони справили лісове весілля, на якому всі мешканці веселилися, співали і танцювали. Всім було весело: пташкам і звірятам, метеликам і комашкам, а комарики аж до хмар підстрибували! Лісовичок подарував білочкам затишне дупло. А Радько і Руданя зробили з нього справжнісінький палац, бо ж Радько був майстром на всі руки. Він усе на світі вмів зробити, а Руданя була справжньою господинею: і пекла, і варила, навіть шити і плести килими вміла. І хоча для білочок це не обов'язково, проте Дання із задоволенням цим займалася. Коли вони у своєму помешканні навели порядок, створили затишок, то до них на новосілля прийшли гості і були дуже вражені! Так гарно було! А тут і зима прийшла з хуртовинами, тріскучими морозами, однак у помешканні Радька і Дані тепло, ніяка завія їм не страшна, бо на підлозі товсті вовняні килими та ковдри, що їх зв'язала Дання. А Радько змайстрував дубові двері. У комірчинах повно горішків та грибочків, жолудів та різних солоденьких корінців і ягідок. Живуть вони у теплі та в добрі та ще й з іншими діляться своїми запасами. Влітку не лінувались, а працювали, тому тепер усе у них є.

Минув час. Навесні у Дані і Радька народилося п'ятеро малят: двоє дівчаток і троє хлоп'ят. Малята були такі милі, що батьки не могли ними натішитися. Діти щодня підростали, розумнішали. Мама й тато їх годували, навчали лісових правил.

Незабаром стало тепло, все зазеленіло, зацвіло, і діти вперше вийшли на прогулянку. Як гарно було навкруги! Вони дивились і питали, питали... Питань

було так багато, що батьки ледь встигали відповідати. А дітям хотілося дізнатись одразу про все на світі. І вирішили батьки віддати їх у лісову школу. Однак таких малесеньких у школу не брали, і Дання сама почала навчати діток. Ліс був великий, їх могла підстерігати небезпека на кожному кроці. Мама навчила діток розмовляти і співати, навчала їх лісової азбуки, стрибати по гілочках, сліди розпізнавати, а потім посадить на гілочку та й перевіряє, як вони засвоїли вивчене. Як тільки відчує небезпеку, швиденько дітей у домівку веде, щоб лиха, бува, не сталося. А тато з дітками бував менше, бо він годував велику родину. У вільний час він також навчав білченят шукати корінці, горішки та грибочки. А ввечері вся сім'я збиралася у затишному палаці, і тато розповідав цікаві історії.

З кожним днем діти підростали, і тому простір, де вони гралися, також розширювався. Вони спритно перелітали з гілочки на гілочку, так що дуба стало їм замало. Вони перестрибували на величезні сосни, а потім знайшли ще старішого і більшого дуба, якому було, мабуть, років триста і освоїлися на ньому. З висоти вони побачили, що зелене море лісу не кінчається. Це їх дуже здивувало. Від звірят вони дізналися, що далеко за лісом є щось дуже цікаве. Вони попросили тата і маму розповісти, а ще краще показати те цікаве «далеко». Мама була мудрою, вона пообіцяла показати все, але після того як діти вивчать правила поведінки, стануть ще спритнішими і кмітливішими. Діти погодились і почали наполегливо вивчати. Одного дня розчинила для них двері лісова школа. Ось тут і почалися справжні заняття, як і в кожній школі.

У білченят школа викликала неабияке захоплення. Вони швидко навчилися читати сліди і запахи, дізналися про секрети хижих звірів, ознайомилися з правилами безпечної поведінки у лісі. Вчителька водила їх на екскурсії в різні куточки лісу. Але одного разу вона розповіла їм про зовсім незрозумілі речі. А було це так. Якось діти запитали про досить неприємний і страшний звук, що долинав із-за старих сосон. Звук то наростав, то зникав, але був постійно і лякав діток. Тоді вчителька розповіла про те, що там, за соснами, є дорога, вона, як величезна ріка, але по ній не вода тече, а мчать на великій швидкості автомобілі, мотоцикли. І це від них долинає такий звук.

Вони мчать швидко, а зупинитися відразу не можуть, тому звірятам йти туди не можна, бо через неухважність можуть трапитися дорожні пригоди. Тато знав різні історії про дорогу. Тому ввечері, коли зібралася вся родина, він став розповідати дітям про дорогу.

Історія перша

Дорогу зробили люди. Вони дуже розумні, багато знають і вміють. Машини винайшли для того, щоб пересуватись у просторі і часі, бо крил у них нема, як у птахів, навіть таких пухнастих хвостиків, як у білочок, щоб перелітати з дерева на дерево також нема. Однак розум у них є. От і придумали собі люди такі засоби пересування. Буває так, що люди чи звірі потрапляють на дорогу, а там їх збиває автомобіль, який чомусь раптово не може зупинитися чи звернути з дороги.

— А чому туди йдуть звірі? — спитав Пушок.

— Тому що незвичайне завжди приваблює, от і йдуть вони подивитися, що то гуде, — сказав тато.

— А що ті звірі у школі не вчилися? — поцікавилася Руся.

— Хто вчився, а хто ні. А от цікаво всім. Вам теж кортить поглянути, чи не так?

— Так, — погодилися діти.

— Татусю, розкажи ще пригоду, — попросив непосидючий Скік.

Історія друга

Був у мене знайомий їжачок, дуже цікавий і допитливий. Усі кликали його Гострячок. Ми з ним не раз гралися, коли були маленькі. Він цікаво розповідав різні казки та пригоди. Увечері виходив він зі своєї хатки і перед полюванням любив з нами посидіти. Ми слухали його, затамувавши подих. Гострячок знав багато цікавого і страшного про дорогу, але нас туди батьки не пускали, оскільки було небезпечно. Він розповідав, що поживу краще шукати поблизу дороги. Машин уночі мало, як почуєш гуркіт, то швидко біжиш звідти. Ось так минуло літо. Нарешті ми підросли і вже могли ходити далеко від дому. Ось тоді і вирішили піти подивитися на дорогу, де гуркотіло, двигтіло. Ми було страшенно налякані, коли все це побачили, і подумали, що Гострячок — справжній герой, коли не боїться цього та ще й уночі. Дехто не витримав шуму і повернувся назад, а ми вирішили ще побути. Це було справжнє диво. Жоден звір не міг змагатися з машинами. Ми стояли, мов заворожені... Та раптом щось як заскрегоче, як завищить! Усі розбіглися хто куди. А коли вщух гамір, ми визирнули і побачили ще страшніше, ніж почули. На дорозі лежала і не ворушилась лисичка, її збила машина. Вона хотіла перебігти дорогу і потрапила під колеса. Нам було шкода лисичку. Після того я більше не ходив до дороги та ще й попереджав Гострячка, щоб він також туди не ходив. Однак Гострячок лише весело сміявся. Пізньої осені він не прийшов до нас, і ми вирішили, що він вже десь вмотився спати. Але через деякий час прилетіла Сорока і розповіла, що Гострячок вже ніколи не прийде, бо вночі він задрімав

на дорозі і не встиг вискочити з-під коліс автомобіля. Тієї ночі ніщо не віщувало лиха. Гострячок добряче попоїв і побіг на дорогу погрітися. Ніч видалася прохолодна, а дорога дихала теплом. Гострячок ліг на тепле місце і заснув. Скрізь було тихо. Та коли він почув гуркіт, було вже пізно, їжачок не встиг відбігти на безпечну віддаль.

— Ой, як страшно... Чому з ним така біда трапилася, він був такий добрий? — із сумом у голосі спитала Росинка.

— Та тому, що й з добрими трапляється лихо, коли нехтувати правилами руху, — серйозно розмірковував Русик.

— А може, комусь треба перейти ту дорогу, бо на тому боці теж є ліс, — промовила Руся.

— Переходити треба лише у визначеному місці, а якщо нема переходу, то треба дочекатися, поки на дорозі не буде машин, а тоді йти, — відповів на те Скік.

— Гратись і відпочивати на дорозі взагалі не можна, — сказав Пушок.

— А сталася ця біда ще й тому, що їжачок повільно бігає. Зі мною такого б не трапилося! — похвалився Скік.

Руданя мовчки слухала дітей, та коли таке почула, то дуже розсердилась і сказала:

— А хіба можна через дорогу бігати й стрибати?

— Ні, — дружно відповіли діти. Скік опустив голівку, йому стало соромно, що так невчасно похвалився.

— По дорозі бігати не можна, це ж не стадіон, та й іти туди не треба, — сказала Руся.

Білченята разом з мамою і з татом почали повторювати Правила дорожнього руху.

Джерело

<https://krasotkina.com/%D0%BA%D0%B0%D0%B7%D0%BA%D0%B8/%D0%AF%D0%BA%20%D0%B1%D1%96%D0%BB%D0%BE%D1%87%D0%BA%D0%B8%20%D0%BF%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%B8%D0%BB%D0%B0%20%D0%B4%D0%BE%D1%80%D0%BE%D0%B6%D0%BD%D1%8C%D0%BE%D0%B3%D0%BE%20%D1%80%D1%83%D1%85%D1%83%20%D1%83%D1%87%D0%B8%D0%BB%D0%B8.html>

ПОРАДИ БАТЬКАМ

Безпечній поведінці на дорозі треба вчити. Але завчені, як вірші, Правила не вбережуть дитину від біди. Тому поряд з вивченням Правил дорожнього руху треба діяти особистим прикладом.

Використовуйте будь-який відповідний момент для ознайомлення дітей з правилами вуличного руху.

Гуляючи з дитиною по місту, по дорозі до школи і додому зверніть його увагу на те, як багато машин, автобусів, трамваїв їздить по вулицях. А який порядок! Це тому, що люди виконують правила дорожнього руху.

Розкажіть про те, що машини йдуть по одній стороні бруківки, що люди ходять по тротуару.

Переходячи з дитиною вулицю, покажіть йому, поясніть, що треба уважно подивитися ліворуч, потім праворуч, і переходити вулицю прямо, а не навскіс.

Дуже важливо, щоб ваша дитина зрозуміла, а не тільки запам'ятала, що виконувати правила руху потрібно завжди і всюди. Тому особистим прикладом показувати їй, як потрібно поводитися на вулиці. Ваш приклад буде куди більш наочним, ніж сотні разів повторювані слова «не ходи на червоне світло». Тому навіть якщо ви спізнюєтеся — все одно переходьте дорогу там, де це дозволено правилами.

ГОТУЮЧИСЬ ПЕРЕЙТИ ДОРОГУ

- Зупиніться, огляньте проїжджу частину.
- Розвивайте в дитини спостережливість за дорогою.
- Підкреслюйте свої рухи: поворот голови для огляду дороги. Зупинку для огляду дороги, зупинку для пропуску автомобілів.
- Вчіть дитину вдивлятися удалину, розрізняти машини які приближаються.
- Не стійте з дитиною на краю тротуару.
- Зверніть увагу дитини на транспортний засіб, що готується до повороту, розкажіть про сигнали показчиків повороту у машин.
- Покажіть, як транспортний засіб зупиняється біля переходу, як він рухається за інерцією.

Пам'ятайте! Дитина вчиться законами вулиці, беручи приклад з вас, батьків, інших дорослих. Нехай ваш приклад вчить дисциплінованої поведінки на

вулиці не лише вашу дитину, але й інших дітей. Переходьте дорогу, дотримуючись Правил дорожнього руху.

БУДЬТЕ ПРИКЛАДОМ ДЛЯ ДІТЕЙ У ДОТРИМАННІ ПРАВИЛ ДОРОЖНЬОГО РУХУ

- Не поспішайте, переходите дорогу розміреним кроком.
- Виходячи на проїжджу частину дороги, припиніть розмовляти — дитина повинна звикнути, що при переході дороги потрібно зосередитися.
- Не переходьте дорогу на червоний або жовтий сигнал світлофора.
- Переходьте дорогу тільки в місцях, позначених дорожнім знаком «Пішохідний перехід».
- З автобуса, тролейбуса, трамвая, таксі виходьте першими. В іншому випадку дитина може впасти або побігти на проїжджу частину дороги.
- Залучайте дитину до участі у ваших спостереженнях за обстановкою на дорозі: показуйте йому ті машини, які готуються повертати, їдуть з великою швидкістю і т.д.
- Не виходьте з дитиною з-за машини, кущів, не оглянувши попередньо дороги, — це типова помилка, і не можна допускати, щоб діти її повторювали.
- Не дозволяйте дітям гратися поблизу доріг і на проїжджій частині вулиці.

Бережіть себе і своїх близьких.

Джерело <https://zol-2.schools.lviv.ua/porady-batkam-pro-bezpeku-dorozhnoho-rukhu/?amp>